

Ζούμε εποχή της κενότητας; (Σεβ. Μητροπολίτης Κισάμου & Σελίνου Αμφιλόχιος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 15 Οκτωβρίου, 2013

«Αν πιστεύαμε στην αιωνιότητα, θα παραδινόμαστε λιγότερο στην στιγμή» (Γκαίτε)

Επίκαιρα

όσο ποτέ φαίνεται να ακούγονται τα λόγια αυτά του Γκαίτε καθώς μοιάζει να δικαιώνονται όσοι αποκαλούν την εποχή μας «εποχή της κενότητας» αφού κυρίαρχο στοιχείο της είναι το αίσθημα της απογοήτευσης και της διάψευσης των προσδοκιών, της ψυχικής και συναισθηματικής ανεπάρκειας στον σύγχρονο άνθρωπο. Μεθυσμένοι στην ευημερία της κατανάλωσης και αφομοιωμένοι από τον... «πολιτισμό» της αδηφαγίας που ονομάσαμε πρόοδο και ευημερία δεν διστάσαμε να νεκρώσουμε την συνείδηση μας με κατανάλωση, απαντώντας με... shopping therapy στην πνευματική μας ατροφία.

Η

διαφήμιση και το μάρκετινγκ μας έπεισαν ότι η ευτυχία μας έγκειται στην δυνατότητα να αγοράζουμε και να καταναλώνουμε. Όραμα μας: Το να μπορούμε να έχουμε και να καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα μας χρειάζονται. Θεωρήσαμε ως φτώχεια όχι την στέρηση των αναγκαιών, αλλά το να μην μπορούμε να ξοδεύουμε ελεύθερα. Έτσι πολλαπλασιάσαμε τις ανάγκες μας χωρίς να ανταποκρίνονται στο βαθύτερο νόημα της ύπαρξης μας. Προσπεράσαμε τον συνάνθρωπο, χάσαμε την ποιότητα, την ουσία και αξία της ζωής. Δεν υπάρχει χώρος να ακουμπήσουμε όνειρα, ιδέες, μάχες για δημιουργία κάτι νέου στην ζώσα ρίζα του παλιού. Συνέπεια και αποτέλεσμα: Το άγχος, οι ανασφάλειες που μας βασανίζουν. Ζώντας την άβυσσο του αιώνα της ένδειας στόχων και νοημάτων φανερώνεται ολοένα και περισσότερο η απέραντη δίψα για μια ζωή πιο ολοκληρωμένη και μεστή νοήματος.

Τι

πρέπει να γίνει λοιπόν; Βασανιστικό το ερώτημα. Να σταματήσουμε τον πολιτισμό, την επιστήμη, την τεχνολογία, την πληροφόρηση; Προφανώς και όχι καθώς όλα αυτά βρίσκονται μέσα στην ζωή μας και δεν μπορούμε να πούμε όχι στην ζωή. Συνεπώς; Βρίσκω ιδιαίτερα επίκαιρα τα λόγια που σημειώνει σε ένα από τα πολλά βιβλία του ο αοίδιμος γέροντας και μακαριστός προκάτοχος μας Μητροπολίτης κυρός Ειρηναίος. Γράφει λοιπόν:

«...Όσα λόγια λέγονται, κι όσα έργα γίνονται με θόρυβο πολύ έτσι που να ξιπάζουν τ' αυτιά και τις ψυχές των ανίδεων όσο και αν φαίνονται λαμπρά και μεγάλα δεν μπορούνε να ονομαστούνε γνήσια και αληθινά και δεν μπορούνε νάχουν την σφραγίδα της αιωνιότητας. Γιατί είναι γνωστό πως μέσα στη φύση και μέσα στη ζωή όλα τα μεγάλα πράγματα γίνονται σιωπηλά κι αθόρυβα...».

Στον

εκκωφαντικό λοιπόν κομπασμό, την αυτοδιαφήμιση και αυτοπροβολή της εποχής μας, τα οποία τείνουν να γίνουν μόνιμη παγίδα εγκλεισμού στον εαυτό μας, μακριά από την γνήσια ζωή, μήπως ήρθε ο καιρός να σταματήσει «το άσκοπο να συναγωνίζεται το παράλογο και τον αγώνα να κερδίζει πάντα το τραγικό»; (Αγ. Ιουστίνος Πόποβιτς). Μήπως, δηλαδή, είναι καιρός να πιστέψομε περισσότερο στην αιωνιότητα και λιγότερο στην στιγμή;

(Πηγή: *imks.gr*)